

**ПЕРСОНАЛЬНІ БАЗИ ДАНИХ В УМОВАХ РОЗБУДОВИ
ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА
В УКРАЇНІ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВЕ ДОСЛІДЖЕННЯ
НОРМАТИВНОГО РЕЖИМУ**

Віктор Гапотій

*Мелітопольський державний педагогічний університет імені Богдана
Хмельницького*

Період 2014-2018 років особливо відзначився актуалізацією законотворчої уваги до інформаційного соціального обороту в Україні. Шлях до розбудови інформаційного суспільства, як умови становлення громадянського суспільства і держави панування права, стає дедалі актуальнішим не тільки для законотворців, але і для наукової юридичної спільноти та, відповідно, і для всього українського суспільства.

Результати цього законотворчого процесу були певною мірою проаналізовані у виданні «Права людини в Україні – 2016» в узагальненій доповіді Харківської правозахисної групи, в розділі «Звуження свободи вираження поглядів», що була підготовлена співголовою Харківської правозахисної групи (ХПГ) Євгеном Захаровим [1]. Однак, наступні два роки Міністерство юстиції України та Конституційний суд України неодноразово змушені були в інтерпретаційний спосіб повертатися до проблем правового регулювання обороту персональної інформації та створення і використання персональних баз даних.

З одного боку, нарешті, законодавець ототожнив поняття «інформація про фізичну особу» і «персональні дані». Здається, це дрібниця, але вона є дуже важливою, оскільки надасть можливість зв'язати норми внутрішнього і міжнародного законодавства, рішень національних і міжнародних судів. З другого боку, до негативних рис законів 2014-2018 років можна віднести звуження кола тих, хто шукає інформацію, – вони названі запитувачами, а до позитивних рис – розширення кола тих, кого закон зобов'язує надати інформацію: розпорядників інформації.

Визначення інформації про особу та регулювання доступу до такої інформації необхідно розглядати разом із Законом України «Про захист персональних даних», який був ухвалений парламентом 1 червня 2010 року і набув чинності з 1 січня 2011 року [3]. Для простоти будемо називати його надалі законом про захист.

Бодай мінімального переліку персональних даних жоден з трьох законів не містить. У ч. 2 статті 15 Закону «Про інформацію» [2] наведена конституційна норма щодо заборони збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, а до конфіденційної інформації про особу віднесені дані про її національність, освіту, сімейний стан, релігійні переконання, стан здоров'я, а також адреса, дата і місце народження. У Законі про захист перелік персональних даних також з'являється в заборонному контексті: в ч. 1 статті 7 обробка персональних даних про расове або етнічне походження, політичні, релігійні або світоглядні

переконання, членство в політичних партіях та професійних спілках, а також даних, що стосуються здоров'я чи статевого життя. Обидва ці переліки є вочевидь неповними і не збігаються, і до того ж не можна адресу, дату і місце народження особи відносити до конфіденційної інформації, це суперечить загальноприйнятій практиці.

У зв'язку з численними зверненнями громадян щодо практичного застосування деяких положень Закону України «Про захист персональних даних» [3] Міністерство юстиції надало роз'яснення з найбільш актуальних та поширених питань з цього приводу.

Так, статтею 32 Конституції України [4; ст. 32] проголошено право людини на невтручання в її особисте життя. Крім того, не допускається збирання, зберігання, використання, поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

З метою конкретизації права людини, гарантованого статтею 32 Конституції України, та визначення механізмів його реалізації 1 червня 2010 року Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про захист персональних даних» (далі – Закон), який набрав чинності з 1 січня 2011 року. Предметом правового регулювання Закону є правовідносини, пов'язані із захистом персональних даних під час їх обробки.

Визначення поняття «персональні дані» наводиться в абзаці восьмому статті 2 Закону, відповідно до якого, персональними даними є відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована.

Міністерство юстиції у своєму роз'ясненні, нажаль, стверджує, що законодавством України не встановлено і не може бути встановлено чіткого переліку відомостей про фізичну особу, які є персональними даними, задля можливості застосування положень Закону до різноманітних ситуацій, в тому числі при обробці персональних даних в інформаційних (автоматизованих) базах та картотеках персональних даних, що можуть виникнути у майбутньому, у зв'язку зі зміною в технологічній, соціальній, економічній та інших сферах суспільного життя [5].

Наприклад, відповідно до статті 24 Кодексу законів про працю України [6; ст. 24] громадянин при укладенні трудового договору зобов'язаний подати паспорт або інший документ, що посвідчує особу, трудову книжку, а у випадках, передбачених законодавством, - також документ про освіту (спеціальність, кваліфікацію), про стан здоров'я та інші документи.

У зв'язку з цим, персональні дані працівника, які містяться в паспорті або документі, що посвідчує особу, в трудовій книжці, документі про освіту (спеціальність, кваліфікацію), документі про стан здоров'я та інших документах, які він подав при укладенні трудового договору, обробляються власником бази персональних даних на підставі статті 24 Кодексу законів про працю України виключно для здійснення повноважень власника бази персональних даних у сфері правовідносин, які виникли в нього з працівником на підставі трудового договору (контракту).

Таким чином, інформація про найманих працівників є базою персональних даних,

оскільки особові справи, трудові книжки, копії паспортів, документів про освіту зберігаються та обробляються роботодавцем.

Поняття «база персональних даних» визначене абзацом другим статті 2 Закону, відповідно до якого база персональних даних – іменована сукупність упорядкованих персональних даних в електронній формі та/або у формі картотек персональних даних.

З огляду на це, база персональних даних є упорядкованою сукупністю логічно пов'язаних даних про фізичних осіб:

– що зберігаються та обробляються відповідним програмним забезпеченням, є базою персональних даних в електронній формі;

– що зберігаються та обробляються на паперових носіях інформації, є базою персональних даних у формі картотек.

Картотекою персональних даних є будь-який структурований масив персональних даних, що є доступним з визначеними критеріями, незалежно від того, чи є такий масив централізованим, децентралізованим або розділеним на функціональних або географічних засадах.

Такі дані мають бути структуровані за визначеними критеріями, що стосуються фізичних осіб, щоб забезпечити легкий доступ до відповідних персональних даних.

Слід мати на увазі, що не є базою персональних даних. А саме:

Фізичні особи – підприємці та самозайняті особи самостійно визначають чи володіють вони базами персональних даних у сенсі Закону.

Законодавець поширив дію Закону на всі види діяльності, пов'язані зі створенням баз персональних даних та обробкою персональних даних у цих базах, за винятком такої діяльності, яка здійснюється:

– фізичною особою – виключно для непрофесійних особистих чи побутових потреб,

– журналістом – у зв'язку з виконанням ним службових чи професійних обов'язків,

– професійним творчим працівником – для здійснення творчої діяльності.

Так, під час здійснення своєї професійної діяльності, на адвокатів законодавством не покладено обов'язок ведення баз персональних даних клієнтів. Але, якщо адвокати формують справи на своїх клієнтів, які вони постійно оновлюють та підтримують в актуальному стані, такі справи є базою персональних даних та підлягають державній реєстрації.

Нотаріуси можуть обробляти персональні дані своїх найманих працівників, клієнтів у базах персональних даних, однак, документи нотаріального діловодства та архів нотаріуса, визначені у статті 14 Закону України «Про нотаріат» [7; ст. 14] не є базою персональних даних у сенсі Закону України «Про захист персональних даних» та не підлягають державній реєстрації.

Крім того, у випадку, якщо фізичні особи – підприємці укладають договори виконання робіт або надання послуг з фізичними особами, такі договори також не є базою персональних даних та не підлягають державній реєстрації [5].

Законодавець не скористався визначенням персональних даних, яке відповідає європейським стандартам. А саме: персональні дані поділяються на дані загального

характеру (прізвище, ім'я та по батькові, дата і місце народження, громадянство, місце проживання) та вразливі персональні дані (дані про стан здоров'я – історія хвороби, діагнози тощо; біометричні показники; етнічна належність; ставлення до релігії; переконання, належність до громадських об'єднань; ідентифікаційні коди чи номери; персональні символи; підпис; відбитки пальців, записи голосу, фотографії; дані про розмір зарплати або інші законні доходи, про вклади і рахунки в банках, нерухомість, зміст податкової декларації; кредитна історія; дані про судимість та інші форми притягнення особи до кримінальної, адміністративної чи дисциплінарної відповідальності; результати іспитів, професійного та іншого тестування тощо), і закони про інформацію, доступ і захист мають забороняти збирання, зберігання, використання та поширення без згоди суб'єкта даних саме вразливих персональних даних.

Відсутність поділу інформації про фізичну особу на дані загального характеру і вразливі персональні дані призводить до анекдотичних наслідків. Наприклад, поширення будь-яких персональних даних, у тому числі навіть прізвища та ім'я особи, може здійснюватися лише за її письмової згоди. А відповідно до ч. 9 статті 6 Закону про захист «використання персональних даних в історичних, статистичних чи наукових цілях може здійснюватися лише в знеособленому вигляді». Тобто не можна вказувати будь-які персональні дані, навіть ім'я та прізвище, в підручниках чи будь-яких наукових працях!

Усі три закони («Про інформацію», «Про захист персональних даних», «Про доступ до публічної інформації» [8]) не містять поняття «публічної особи», межі критики щодо якої, за позицією Європейського суду з прав людини, є ширшими, ніж щодо звичайної людини. Відповідно, про таких людей без їхньої згоди можна поширювати більше персональних даних, якщо вони є важливими для суспільства. Із загальної заборони щодо поширення персональних даних без згоди особи в Законі про доступ існує виняток лише відносно осіб, котрі претендують на місце чи займають виборні посади в органах влади або обіймають посаду державного службовця, службовця органу місцевого самоврядування першої або другої категорії (ч. 6 статті 6). І виняток цей стосується лише даних з декларацій про доходи цих осіб та членів їх сімей (між іншим, в проекті виняток стосувався ще біографічних даних, але потім їх прибравли). А згідно з ч. 4 статті 5 Закону про захист не належать до інформації з обмеженим доступом усі персональні дані особи, яка претендує зайняти чи займає виборну посаду (у представницьких органах) або посаду державного службовця першої категорії. Вочевидь, ці винятки не збігаються, і обидва значно вужчі, ніж поняття «публічної особи». Закон про захист взагалі не містить можливості поширення персональних даних, якщо ця інформація є суспільно необхідною, і в цьому суперечить Законам про інформацію та доступ.

Минуло вже майже два десятки років, як почав діяти Закон «Про захист персональних даних», але підприємці та керівники підприємств спочатку не сприйняли його серйозно. Ситуація докорінно змінилася влітку 2011 р., коли 2 червня парламентарії прийняли ЗУ «Про внесення змін у деякі законодавчі акти України щодо посилення відповідальності за порушення законодавства про захист персональних

даних» (закон набрав чинності з 1 січня, а пізніше введення в дію було перенесено) [9; 10]. Штрафи до 17 тис. грн не порадували нікого, і багато кинулися реєструвати всілякі бази даних. Але, по-перше, не всі встигли це зробити (а багато і не знали ні про яку реєстрацію), а по-друге, з «базами даних» довелося зіткнутися навіть такій «невідповідальній» категорії громадян, як школярі. Зокрема, багатьох громадян здивувала необхідність підписання «добровільної» згоди на використання всіляких даних про їхніх дітей для формування баз персональних даних (БПД) шкільних закладів. Сам факт таких БПД не особливо дивує – директора теж не хочуть платити штрафи [11]. Дивує інше – кому і навіщо це треба?

Передусім зазначимо, що багато положень Закону про захист персональних даних досі не приведені у відповідність з українськими реаліями, залишившись розмитими і не конкретизованими. Наприклад, поняття бази персональних даних є настільки всеосяжним, що його можна застосувати і до набору візиток, і до списку адрес електронної пошти, не кажучи вже про блокнот із телефонами тих або інших осіб. А між тим норми, що регулюють відповідальність за порушення закону, почали діяти ще з 1 липня 2012 року. Яка ж вона, ця відповідальність? На сьогоднішній день відповідальність за порушення недоторканності приватного життя досить сувора. І на тлі прийнятого рішення Конституційного суду України, яким судді визначили, що конфіденційною інформацією є будь-які відомості про майнові та немайнові відносини особи (тобто коли народилась, де проживає, кому продала машину) [12], положення осіб, відповідальних за формування БПД, виглядає незavidним. Більш того, КСУ вбачає, що інформація про особисте та сімейне життя особи (персональні дані про неї) – це будь-які відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована, а саме: національність, освіта, сімейний стан, релігійні переконання, стан здоров'я, матеріальний стан, адреса, дата і місце народження, місце проживання та перебування тощо, дані про особисті майнові та немайнові відносини цієї особи з іншими особами, зокрема членами сім'ї, а також відомості про події та явища, що відбувалися або відбуваються у побутовому, інтимному, товариському, професійному, діловому та інших сферах життя особи, за винятком даних стосовно виконання повноважень особою, яка займає посаду, пов'язану зі здійсненням функцій держави або органів місцевого самоврядування. Така інформація про фізичну особу та членів її сім'ї є конфіденційною і може бути поширена тільки за її згодою, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

Наприклад, працівник не дав роботодавцю письмового дозволу на використання або зберігання персональних (конфіденційних) даних. Але в силу специфіки трудових відносин роботодавець просто не може не використовувати в тій чи іншій мірі такі дані (наприклад, при оформленні зарплатної картки). І ось банк, отримавши відповідну інформацію, починає надзвонювати і пропонувати свої послуги працівнику. Фактично порушена ст. 182 КК України – незаконний збір, зберігання, використання, поширення конфіденційної інформації про особу. Санкція цієї статті передбачає покарання у вигляді штрафу від 500 до 1000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, тобто 8500-17000 грн, або у вигляді виправних робіт на строк до 2

років, або арештом на строк до 6 місяців, або обмеження свободи на строк до 3 років [13; ст. 182]. Тобто відповідальна особа роботодавця-юридичної особи або роботодавець-підприємець запросто можуть піддатися кримінальному покаранню. І таких прикладів на практиці може виявитися не один і не два, а тисячі. Причому така можливість кримінальної розправи над бізнесом – досить дієвий аргумент в руках чиновників, які прагнуть підкорити собі підприємців.

Зазначимо також, що відповідальність за порушення законодавства у сфері персональних даних може бути не тільки кримінальною, а й адміністративною, однак більш м'якою через це вона не стає. Скажімо, неповідомлення або несвоєчасне повідомлення суб'єкта персональних даних про його права у зв'язку з включенням даних про нього у БПД тягне за собою накладення штрафу від 200 до 300 НМДГ (3400-5100 грн) для посадових осіб, від 300 до 400 НМДГ (5100-6800 грн.) для громадян-суб'єктів підприємницької діяльності. Ухилення від державної реєстрації БПД (а такою, по суті, може бути визнана навіть одна-єдина зарплатна відомість на продавця на ринку) тягне за собою накладення штрафу від 5100 до 8500 грн для громадян і від 8500 до 17000 грн для посадових осіб. На 17000 грн можна збідніти і у випадку, якщо хто-небудь проникне в вашу БПД [14; ст. 212-5, 212-6].

Підводячи підсумок, вбачається доцільним відзначити:

Сьогодні виникає нагальна потреба внести зміни до законів «Про інформацію», «Про доступ до публічної інформації» та «Про захист персональних даних» з метою їх узгодження та досягнення відповідності міжнародним договорам із прав людини, учасником яких є Україна.

Прагнучи до світових стандартів захисту персональних даних про особу та встановлюючи обмеження у доступі до персональної інформації, слід на законодавчому рівні виходити з класифікаційного розподілення такої інформації на загальну, персональну і вразливу персональну інформацію, що сприятиме усуненню конфлікту інтересів у процесах її поширення, доступу до неї та захисті.

Список використаних джерел

1. Права людини в Україні 2016. Узагальнена доповідь Харківської правозахисної групи. Звуження свободи вираження поглядів / Підготовлено співголовою ХПГ Євгеном Захаровим. URL: <http://khp.org/files/docs/1332310120.pdf>.
2. Про інформацію. Закон України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 1992, N 48, ст.650 від 02.10.1992 № 2657-ХІІ.
3. Про захист персональних даних. Закон України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, від 10.06.2010, № 34, ст. 481 № 2297-VI (2297-17).
4. Конституція України. Основний Закон України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, від 28.06.1996, № 30, ст. 141(254к/96-ВР).
5. Деякі питання практичного застосування Закону України «Про захист персональних даних». Роз'яснення Міністерства юстиції України n0076323-11, від 21.12.2011 URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/n0076323-11>.
6. Кодекс законів про працю України. Закон України. *Відомості Верховної Ради*

- України (ВВР)*, 1971, № 322-VIII від 10.12.71 додаток до № 50, ст. 375(322-08).
7. Про нотаріат. Закон України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, від 2 вересня 1993 року, N 39, ст.383 – N 3425-XII (3425-12).
  8. Про доступ до публічної інформації. Закон України від 13.01.2011 № 2939-VI. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2011, № 32, ст. 314). Із змінами, внесеними згідно з Законами № 4652-VI від 13.04.2012, ВВР, 2013, № 21, ст.208 № 4711-VI від 17.05.2012, ВВР, 2013, № 14, ст.89 № 224-VII від 14.05.2013.
  9. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення відповідальності за порушення законодавства про захист персональних даних. Закон України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, від 02.06.2011, N 50, ст.549. – №3454-17.
  10. Про внесення змін до розділу II Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення відповідальності за порушення законодавства про захист персональних даних" щодо перенесення терміну введення в дію. Закон України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, від 13 січня 2012 року № 4343-VI.
  11. Персональные данные: штрафы за «просто так». URL: <http://www.domik.net/novosti/personalnye-dannye-shtrafy-za-prosto-tak-n152366.html/03.02.2012> 02:00
  12. Рішення Конституційного суду України у справі за конституційним поданням Жашківської районної ради Черкаської області щодо офіційного тлумачення положень частин першої, другої статті 32, частин другої, третьої статті 34 Конституції України. Справа № 1-9/2012 20 січня 2012 року № 2-рп/2012 /. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v002p710-12>.
  13. Кримінальний кодекс України. Закон України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2001, N 25-26, ст.131 від 05.04.2001 № 2341-III.
  14. Кодекс України про адміністративні правопорушення. Закон України. *Відомості Верховної Ради Української РСР (ВВР)* від 07.12.1984 № 8073-X, додаток до № 51, ст.1122.

References

1. Human rights in Ukraine 2016. Generalized report of the Kharkiv human rights group. Narrowing the freedom of expression. / Prepared by KHPG co-chair Yevhen Zakharov. URL: <http://khp.org/files/docs/1332310120.pdf>.
2. About information. Law of Ukraine. *Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine (VVR)*, 1992, No. 48, Article 650 of October 2, 1992 № 2657-XII.
3. On personal data protection. Law of Ukraine. *Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine (VVR)*, dated 10.06.2010, № 34, Art. 481 (2297-VI (2297-17)).
4. The Constitution of Ukraine. Basic Law of Ukraine. *Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine (VVR)*, dated June 28, 1996, № 30, Art. 141 (254k / 96-BP).
5. Some issues of practical application of the Law of Ukraine “On Personal Data Protection”. Explanation of the Ministry of Justice of Ukraine n0076323-11, dated

- 21.12.2011. Access mode: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/n0076323-11>.
6. Code of Labor Laws of Ukraine. Law of Ukraine. *Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine (VVR)*, 1971, № 322-VIII of 10.12.71, supplement to № 50, Art. 375 (322-08).
  7. About the notary. Law of Ukraine. *Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine (VVR)*, dated September 2, 1993, No. 39, Article 383 - No. 3425-XII (3425-12).
  8. On access to public information. Law of Ukraine of 13.01.2011 № 2939-VI. *Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine (VVR)*, 2011, № 32, Art. 314) With changes made in accordance with the Laws № 4652-VI of 13.04.2012, BBP, 2013, № 21, Article 208 № 4711-VI of 17.05.2012, BBP, 2013, № 14, Article 89 № 224- VII dated 14.05.2013.
  9. On amendments to some legislative acts of Ukraine to strengthen liability for violations of legislation on personal data protection. Law of Ukraine. *Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine (VVR)*, dated 02.06.2011, N 50, Article 549. - №3454-17.
  10. On amendments to Section II of the Law of Ukraine "On Amendments to Certain Legislative Acts of Ukraine Concerning Strengthening Liability for Violation of the Legislation on Personal Data Protection" regarding the postponement of the effective date. Law of Ukraine. *Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine (VVR)*, dated January 13, 2012 № 4343-VI.
  11. Personal data: fines for “just like that” Access mode: <http://www.domik.net/novosti/personalnye-dannye-shtrafy-za-prosto-tak-n152366.html/03.02.2012> 02:00
  12. Judgment of the Constitutional Court of Ukraine in the case on the constitutional petition of Zhashkiv District Council of Cherkasy Region regarding the official interpretation of the provisions of parts one, two of Article 32, parts two and three of Article 34 of the Constitution of Ukraine Case № 1-9 / 2012 January 20, 2012 № 2-rp / 2012 / [Access mode: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v002p710-12>.
  13. Criminal Code of Ukraine. Law of Ukraine. *Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine (VVR)*, 2001, No. 25-26, Article 131 of April 5, 2001 № 2341-III.
  14. Code of Ukraine on Administrative Offenses. Law of Ukraine. *Bulletin of the Verkhovna Rada of the Ukrainian SSR (VVR)* dated 07.12.1984 № 8073-X, appendix to № 51, p.1122.

Віктор Гапотій. Персональні бази даних в умовах розбудови інформаційного суспільства в Україні: теоретико-правове дослідження нормативного режиму.

В роботі розкриваються проблемні механізми правового регулювання створення і використання персональних баз даних в Україні. Пропонується удосконалення чинного законодавства в означеному напрямку шляхом виділення окремого правового режиму для вразливих персональних даних про суб'єкта.

Ключові слова: суспільство, правове регулювання, законодавство, персональні бази в Україні.

Виктор Гапотий. Персональные базы данных в условиях развития информационного общества в Украине: теоретико-правовое исследование нормативного режима.

В работе раскрываются проблемные механизмы правового регулирования создания и использования персональных баз данных в Украине. Предлагается усовершенствование действующего законодательства, в обозначенном направлении, путем выделения отдельного правового режима для уязвимых персональных данных о субъекте.

Ключевые слова: *общество, правовое регулирование, законодательство, персональные базы в Украине.*

Viktor Hapotii. Personal databases in the conditions of developing the information society in Ukraine: theoretical and legal study of the regulatory regime.

The paper reveals the problematic mechanisms of legal regulation of the creation and use of personal databases in Ukraine. It is proposed to improve the current legislation in this direction by allocating a separate legal regime for vulnerable personal data about the subject. The negative features of the legislation include the identification of the concept of "information about an individual" and "personal data", in addition, the narrowing of the circle of those who are waiting for information, the lack of a list of personal data. In addition, there is no definition of personal data in the legislation that meets European standards. The problem is also that many provisions of the Law on Personal Data Protection are still not aligned with Ukrainian realities, remaining vague and unspecified. Liability for breaches of personal data law can be not only criminal but also administrative, but it does not become more lenient. That is why there is an urgent need to amend the Laws "On Information", "On Access to Public Information" and "On Personal Data Protection" in order to harmonize them and achieve compliance with international human rights treaties to which Ukraine is a party.

Key words: society, legal regulation, legislation, personal bases in Ukraine.

Key words: *society, legal regulation, legislation, personal bases in Ukraine.*

Відомості про автора:

Гапотій Віктор Дмитрович

kafedrapravo102@gmail.com

Мелітопольський державний педагогічний університет

імені Богдана Хмельницького

вул. Гетманська 20, м. Мелітополь, Запорізька обл.,

72312, Україна

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-2604-8809>

Information about the author:

Hapotii Viktor Dmitrovich

kafedrapravo102@gmail.com

Bohdan Khmelnytsky Melitopol State Pedagogical University

St. Hetmanskaya 20, Melitopol, Zaporizhzhia region,

72312, Ukraine

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-2604-8809>